

Poul Nødgaard (FP):

Først lige tak til fru Lilli Gyldenkilde. Så har jeg forstået, hvad budskabet var, og jeg er også enig i det sidste, nemlig at fagbevægelsen nok skal til ligesom at finde en anden rolle i dette land.

Jeg vil gerne lige sige til hr. Glønborg, at jeg dermed sådan set fik bekræftet det, jeg sagde i min ordførertale, nemlig at mange af de kirkelige og humanitære institutioner, der nu kan sende medarbejdere ud og kan få de 80 pct. – og det bliver vel ca. 100.000 kr. om året – fremover ikke bliver beskåret i de tilskud, de modtager fra forskellig side. Hr. Glønborg bekræftede jo, helt som jeg havde sagt, at det vil sige, at de kan udvide deres aktiviteter. Jeg vil gerne understrege, at jeg har den største forståelse for disse institutioners arbejde også i udlandet, men jeg synes, at det er flot, at Folketinget og dermed det danske statssamfund, fordi vi laver en lov herinde, tager alle disse udgifter på sig og lader tilskuddene til disse kirkelige, kulturelle og humanitære institutioner køre uantastet videre. Det bekræftede hr. Glønborg her fra Folketingets talerstol. Det kan jo være millionbeløb, vi står og taler om. Selv om det er i en god sags tjeneste, vil jeg alligevel sige, at jeg synes, det er lidt for let at komme til sine penge på den måde.

Endelig vil jeg lige sige en anden ting til hr. Glønborg, og det er med hensyn til de 3–8-årige. Jeg har set i lovforslaget, at de vist kun kan få halvdagsbørnehave osv., og det er så et led i det pædagogiske, og hvad ved jeg. Når vi vedtager en lovgivning her i Folketinget som den, der her lægges op til, hvor folk beder om at få lov til at være hjemme for at passe deres børn et års tid og få tæt kontakt med dem, hvad ville der så ske ved, at et sådant barn ligesom de 0-2-årige overhovedet ikke kunne komme i en daginstitution i den periode? Der vil ske det, at kontakten mellem far og mor og dette barn vil blive endnu bedre, endnu mere udbygget. Jeg synes simpelt hen, at det er misbrug af offentlige midler.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jamen der må altså være noget, som hr. Poul Nødgaard har misforstået, for ellers ville hr. Poul Nødgaard med hele sin indstilling til samfundsøkonomien stå heroppe og stråle af

glæde over, jo flere der ville benytte den ordning, som vi nu tilbyder her. For hver eneste gang, én vælger at påtage sig sådan et stykke humanitært kirkeligt arbejde i udlandet, sparer samfundet 20 pct. af det, man plejer at give vedkommende, fordi vedkommende går frivilligt ned på 80 pct. af de penge, som vedkommende plejede at få, samtidig med at der bliver lavet et godt stykke arbejde og vedkommende har en god tilværelse. Der er ikke andet at gøre, må jeg sige til hr. Poul Nødgaard: Få smilet på, for det er til gavn for alle! Jeg sagde udtrykkelig: Også for samfundsøkonomien.

Og så må jeg sige til allersidst, at disse humanitære kirkelige organisationer lever jo ikke bare af offentlige tilskud. Jeg vil gøre opmærksom på, at nogle af dem lever 100 pct. på privat indsamlede midler.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg har jo kendt hr. Glønborg nu et par år, og jeg synes ikke, at hr. Glønborg plejer at være tungnem, men jeg synes, der er noget, der tyder på det lige i øjeblikket.

Skal vi så ikke skære det helt ud i pap over for hinanden: En kirkelig organisation – som hr. Glønborg brænder stærkt for, og det gør jeg egentlig også selv – har en million kroner til at lave sådan nogle arrangementer for i udlandet, og de har været vant til at bruge den ene million kroner til at sende medarbejdere til det store udland og lave et stykke kirkeligt arbejde. I det øjeblik de samme medarbejdere så kan sendes derned på dagpenge, sparer den kirkelige organisation lønudgiften og kan så bruge den til så meget andet. Det kan måske også være en god ting, det er muligt, men det bortforklarer bare ikke, at det er samfundet, der ved kasse 1 udbetaler formidable beløb.

Jeg synes, hr. Glønborg skulle tænke sig lidt om, og jeg ved, at hr. Glønborg er skolelærer, så det skulle være muligt at regne det ud.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg tror såmænd også godt, at hr. Poul Nødgaard selv kan forstå, hvad det hele drejer sig om. For sagen er jo, at de mennesker, vi snakker om, er mennesker, som ville gå herhjemme på dagpenge og være passive. Jeg mener, at jeg